

CAPITOLUL AL VIII-LEA. JUDECATA ÎN CĂILE DE ATAC

251. Nu este supusă niciunei căi de atac:

- A. încheierea prin care s-a respins cererea de încuviințare a executării silite;
- B. încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor;
- C. încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare, pronunțată de către instanța învestită cu cererea de strămutare.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece conform art. 666 alin. (7) CPC, încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă prin raportare la art. 361 alin. (1) CPC, conform căruia, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă având în vedere dispozițiile art. 143 alin. (2) CPC, conform cărora încheierea pronunțată asupra suspendării nu se motivează și nu este supusă niciunei căi de atac.

Răspuns: B, C

(admitere în magistratură, mai 2018)

252. Între cererea de sechestrul asigurător, cererea de ordonanță președințială și cererea de asigurare a probelor, există următoarele asemănări:

- A. au caracter necontencios și se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere;
- B. se soluționează întotdeauna prin hotărâre judecătorească supusă numai apelului;
- C. hotărârea judecătorească de admitere a cererii este executorie.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită întrucât toate cele trei cereri au caracter contencios, iar nu necontencios, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

În ceea ce privește locul judecării, cererea de sechestrul asigurător și cererea de asigurare a probelor se soluționează în camera de consiliu conform art. 954 alin. (2) CPC, respectiv art. 360 alin. (4) CPC, în timp ce cererea de ordonanță președințială se soluționează în ședință publică deoarece nu există nicio mențiune expresă a legiuitorului în acest sens, ceea ce înseamnă că se aplică dreptul comun, respectiv judecata se va face în ședință publică, conform principiului publicității reglementat de art. 17 CPC, în raport de care ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege.

În ceea ce privește judecata, legiuitorul menționează expres că aceasta se face de urgență și cu precădere în cazul cererii de sechestrul asigurător [art. 954 alin. (2) CPC] și a cererii de ordonanță președințială [art. 999 alin. (3) CPC], nu însă și în cazul cererii de asigurare a probelor, întrucât legea permite ca asigurarea să fie făcută chiar și în situația în care nu există urgență, dacă partea adversă își dă acordul [art. 359 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, doar încheierea prin care se soluționează cererea de sechestrul asigurător este supusă apelului [art. 954 alin. (3) teza a II-a CPC]. Ordonanța președințială este supusă apelului în măsura în care competența în primă instanță aparține judecătorei sau tribunalului [art. 1000 alin. (1) CPC], iar în măsura în care cererea se soluționează în primă instanță de către curtea de apel, calea de atac este recursul [art. 1000 alin. (4) CPC]. În ceea ce privește cererea de asigurare a probelor, încheierea prin care aceasta este soluționată se poate ataca diferit în funcție de soluția pronunțată. Astfel, conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac, în timp ce încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor [art. 361 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece atât hotărârea judecătorească de admitere a cererii de sechestrul asigurător, cât și cea de admitere a ordonanței președințiale și a cererii de asigurare a probelor

sunt executorii. Astfel, conform art. 954 alin. (2) CPC, în ceea ce privește soluționarea cererii de sechestrul asigurător, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie, potrivit art. 997 alin. (2) CPC, ordonanța președințială este provizorie și executorie, iar conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie.

Răspuns: C

(admitere INM și în magistratură, 2016)

Secțiunea 1. Apelul

253. În etapa verificării admisibilității în principiu, termenul de exercitare a apelului împotriva încheierii date în primă instanță de respingere ca inadmisibilă a cererii de chemare în garanție, pronunțate în data de 22 august 2016 (luni) și comunicate în data de 23 august 2016 (marți), se împlinește la data de:

- A. 26 august 2016 (vineri), pentru toate părțile;
- B. 29 august 2016 (luni), pentru partea care a lipsit;
- C. 29 august 2016 (luni), pentru partea care a fost prezentă.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de chemare în garanție, se poate exercita apelul (deoarece aceasta poate fi formulată doar în fața primei instanțe) în termen de 5 zile de la comunicare pentru partea lipsă și de la pronunțare pentru partea prezentă [art. 64 alin. (4) CPC] și se calculează conform art. 181 alin. (1) pct. 2 CPC, fiind un termen care se socotește pe zile, nu intră în calcul ziua în care începe să curgă și ziua în care se împlinește termenul. Astfel, dacă încheierea de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție a fost pronunțată la data 22 august 2016 (luni) pentru partea prezentă, termenul de exercitare a căii de atac se împlinește la data de 29 august 2016 (luni), întrucât ultima zi cade într-o zi nelucrătoare (duminică), iar termenul în această situație se prelungește până la sfârșitul primei zile lucrătoare [art. 181 alin. (2) CPC]. Pentru partea care nu a fost prezentă, termenul începe să curgă de la data comunicării încheierii de respingere ca

inadmisibilă a cererii de intervenție, respectiv 23 august 2016 (luni), care se împlinește la data de 29 august (luni).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă prin raportare la explicația de la varianta A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la explicația de la varianta A.

Răspuns: B, C

(admitere INM și în magistratură, 2016)

254. Nu poate fi invocată pentru prima dată în apel:

- A. necompetența generală;
- B. perimarea cererii de chemare în judecată;
- C. lipsa dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece necompetența generală poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel. Astfel, conform art. 130 alin. (1) CPC, necompetența generală a instanțelor judecătorești poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, deși este reglementată de norme de ordine publică, perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel, limitare prevăzută expres de către legiuitor în cuprinsul art. 420 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, la fel ca și în cazul perimării, deși normele care o reglementează sunt de ordine publică, lipsa dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac, în speță în fața instanței de apel, conform dispozițiilor art. 82 alin. (2) CPC.

Răspuns: B, C

(admitere INM și în magistratură, 2016)

255. Poate fi invocată direct în apel:

- A. excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului din fața primei instanțe;
- B. excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții înaintea primei instanțe;
- C. excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu.

EXPLICAȚII

Grila are în vedere excepțiile procesuale care pot fi invocate direct în calea de atac a apelului, chiar dacă nu au fost invocate în fața primei instanțe. Ca regulă, excepțiile procesuale absolute pot fi invocate de oricare dintre părți, de procuror dacă participă sau de către instanță din oficiu în orice moment procesual. Cu toate acestea, sunt și excepții absolute care pot fi invocate numai până la un anumit moment în cursul procesului, cum sunt, spre exemplu, excepția necompetenței materiale și teritoriale absolute, care, deși de ordine publică/absolute [art. 129 alin. (1) pct. 2 și pct. 3 CPC] pot fi invocate doar de către părți și de instanță până la primul termen de judecată în fața primei instanțe [art. 130 alin. (2) CPC], excepția lipsei dovezii calității de reprezentant care, incidentă fiind în primă instanță, nu poate fi invocată pentru prima dată în apel [art. 82 alin. (2) CPC], excepția conexității, care poate fi invocată doar dacă pricinile sunt în primă instanță [art. 139 alin. (1) CPC], excepția litispendenței care poate fi invocată doar în fața instanțelor de fond [prima instanță și instanța de apel – art. 138 alin. (2) CPC], excepția perimării, care, incidentă fiind în primă instanță, nu poate fi invocată pentru prima dată în apel [art. 420 alin. (3) CPC].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului fiind o excepție de fond, absolută și peremptorie. Potrivit art. 40 alin. (1) CPC, dacă instanța constată lipsa calității procesuale active sau pasive, va respinge cererea ca fiind introdusă de o persoană fără calitate.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, deși de ordine publică/absolută, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac [art. 82 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu fiind o excepție de fond, absolută [potrivit art. 57

alin. (3) CPC, lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a procesului], mixtă [conform art. 57 alin. (5) CPC, când instanța constată că actul de procedură a fost îndeplinit de o parte lipsită de capacitate de exercițiu va acorda un termen pentru confirmarea lui, iar dacă actul nu este confirmat, până la termenul acordat, se va dispune anularea lui].

Răspuns: A, C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

256. Persoana A, în numele și pentru persoana B, a chemat în judecată pe C și D, pentru partajarea unei suprafețe de 10 ha de teren. Acțiunea a fost admisă și părții au formulat apel. Aceștia au arătat că, după introducerea acțiunii, în timp ce cauza era pendinte la judecătorie, mandantul B a încetat din viață, dar persoana A nu a adus acest fapt la cunoștința primei instanțe. În aceste condiții:

A. mandatarul A va motiva că mandatul nu a încetat prin moartea celui care l-a dat, iar moștenitorii nu l-au retras; prin urmare, apelul va fi respins ca nefondat;

B. hotărârea primei instanțe este nelegală, astfel încât apelul va fi admis și cauza rejudecată în fond, după introducerea moștenitorilor mandantului inițial;

C. apelul urmează a fi respins ca lipsit de interes, deoarece apelanții critică o atitudine procesuală a mandatarului A, și nu a mandantului B.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă deoarece motivarea mandatarului A este greșită. Nu se pune problema că mandatul nu a încetat prin moartea celui care l-a dat, iar moștenitorii nu l-au retras, ci trebuia invocat art. 82 alin. (2) CPC care prevede că excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac. Apelații invocă o lipsă a mandatului aferentă judecății în primă instanță ca motiv de apel, aspect nepermis de art. 82 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, hotărârea în primă instanță s-a pronunțat în raport cu o parte decedată, situație care ar fi impus aplicarea

art. 412 alin. (1) pct. 1 CPC, ceea ce presupune o rejudecarea a cauzei, după admiterea apelului, cu introducerea moștenitorilor lui B.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită deoarece apelanții au interes în promovarea apelului, acțiunea fiind admisă, aceștia au pierdut procesul, astfel că se justifică folosul practic personal în a exercita calea de atac.

Răspuns: B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

257. Potrivit principiului echipolenței, termenul pentru declararea apelului începe să curgă de la data la care:

A. hotărârea primei instanțe a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite;

B. partea a cerut comunicarea hotărârii primei instanțe către o altă parte;

C. o parte a formulat cerere de îndreptare a erorii materiale strecurate în dispozitivul hotărârii primei instanțe.

EXPLICAȚII

Există cazuri de echipolență (echivalență), expres și limitativ prevăzute de lege, în sensul că un alt act de procedură înlocuiește comunicarea hotărârii (moment de la care, de regulă, începe să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac a apelului), ca moment de la care începe să curgă termenul de apel.

Astfel, conform art. 468 alin. (2) CPC, termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii, chiar dacă aceasta a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 684).

Un al doilea caz de echipolență vizează situația în care o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, ipoteză în care aceasta se socotește comunicată la data depunerii cererii de apel [art. 468 alin. (3) CPC].

De asemenea, sunt aplicabile termenului de apel și cazurile generale de echipolență prevăzute de dispozițiile art. 184 alin. (2) CPC, potrivit cărora se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act, precum și atunci când partea a cerut comunicarea actului unei alte părți.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă prin raportare la explicațiile de mai sus, dacă hotărârea primei instanțe a fost comunicată odată cu

încheierea de încuviințare a executării silite, termenul pentru declararea apelului începe să curgă de la această dată, conform art. 468 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă prin raportare la explicațiile de mai sus, aceasta fiind în concordanță cu prevederile art. 184 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cazurile de echipolență sunt de strictă interpretare și nu pot fi extinse și la alte împrejurări. Prin urmare, chiar dacă s-ar dovedi în fapt că partea a cunoscut hotărârea, aceasta nu echivalează cu o comunicare în vederea exercitării apelului (de exemplu, în ipoteza în care o parte a introdus o cerere de îndreptare a unei erori materiale din cuprinsul unei hotărâri de primă instanță, hotărâre care nu i-a fost comunicată, aceasta nu face să înceapă curgerea termenului de apel, fiind necesară comunicarea, a se vedea, în acest sens, G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 685).

Răspuns: A, B

(admitere INM și în magistratură, 2016)

258. Termenul de apel:

A. împotriva hotărârii prin care s-a soluționat o contestație la executare este de 5 zile de la pronunțare, pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare, pentru partea lipsă;

B. se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel;

C. pentru procuror, curge de la pronunțarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în privința căilor de atac, art. 718 alin. (1) CPC stabilește, ca regulă generală, că hotărârea pronunțată cu privire la contestația la executare poate fi atacată numai cu apel. Atunci când este dată de instanța de executare, încheierea este supusă termenului de apel prevăzut de art. 651 alin. (4) CPC, respectiv de 10 zile, care curge de la comunicare (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 1184), iar nu 5 zile de la pronunțare, pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare,

pentru partea lipsă, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 469 alin. (1) teza I CPC, termenul de apel se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la dispozițiile art. 468 alin. (4) CPC, conform cărora, pentru procuror, termenul de apel curge de la pronunțarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii.

Răspuns: B, C

(admitere INM și în magistratură, 2017)

259. Cererea de repunere în termenul de apel:

A. se formulează în termen de 30 de zile, dacă legea nu prevede un termen special pentru exercitarea apelului, termen care curge de la încetarea împiedicării;

B. se poate formula și verbal;

C. se soluționează de către instanța a cărei hotărâre este atacată cu apel.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece în vederea repunerii în termen, partea are obligația de a îndeplini actul de procedură în cel mult 15 zile de la încetarea împiedicării, cerând totodată repunerea sa în termen. În cazul exercitării căilor de atac, această durată este aceeași cu cea prevăzută pentru exercitarea căii de atac [art. 186 alin. (2) CPC]. Astfel că, în cazul căilor de atac, cererea de repunere în termen se va depune într-un termen egal cu cel pentru calea de atac, respectiv 30 de zile, termen specific apelului, conform art. 468 alin. (1) CPC, care dispune că, termenul de apel este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece cererea de repunere în termen trebuie formulată în scris. Astfel, conform dispozițiilor art. 148 alin. (1) CPC, orice cerere adresată instanțelor judecătorești (deci, inclusiv cererea de repunere în termen), trebuie să fie formulată în scris.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece această cerere nu este soluționată de instanța a cărei hotărâre este atacată cu apel, ci de instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen [art. 186 alin. (3) CPC], deci de către instanța de apel.

Răspuns: A

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

260. În ceea ce privește apelul incident:

A. acesta poate fi formulat de apelantul principal sau intimat și este îndreptat împotriva părții cu interese contrare;

B. acesta se exercită după împlinirea termenului de apel și trebuie depus până la primul termen de judecată în apelul principal;

C. prin acest apel intimatul trebuie să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

EXPLICAȚII

Apelul incident este apelul pe care îl formulează intimatul din apelul principal împotriva părții cu interese contrare, respectiv apelantul din apelul principal (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 671).

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, apelul incident putând fi formulat doar de către intimat, nu și de către apelantul principal, aspect care rezultă din art. 472 alin. (1) CPC, care prevede că „*intimatul este în drept*”.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, apelul incident exercitându-se după împlinirea termenului de apel, însă trebuie depus de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal [art. 474 alin. (1) CPC], adică, în termen de 10 zile de la comunicarea cererii de apel principal [art. 471 alin. (5) CPC], și nu până la primul termen de judecată în apelul principal.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, intimatul fiind în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe [art. 472 alin. (1) CPC].

Răspuns: C

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

261. Prin sentința civilă nr. X/2017 a Judecătorei Sibiu, s-a admis în parte acțiunea în răspundere civilă delictuală formulată de reclamantul A în contradictoriu cu pârâții B și C, în sensul că doar pârâtul B a fost obligat la plata despăgubirilor solicitate de reclamant. Pârâtul B a formulat apel împotriva sentinței, susținând pe fond că nu el a săvârșit fapta ilicită, ci pârâtul C. În această situație:

A. intimatul-pârât C are interes să formuleze apel incident împotriva apelantului-pârât, pentru a evita riscul reformării sentinței în defavoarea sa;

B. intimatul-reclamant A are interes să formuleze apel provocat împotriva intimatului-pârât C, pentru ca acesta din urmă să fie obligat să-i plătească suma pretinsă, singur sau împreună cu B, dacă se admite apelul principal;

C. este inadmisibil un apel provocat promovat de către intimatul-reclamant A.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece apelul incident se formulează, conform prevederilor art. 472 alin. (1) CPC, *numai de către intimatul din apelul principal și este îndreptat împotriva părții cu interese contrare*, care are poziția de *apelant* în apelul principal. Așa fiind, rezultă că părțile cu aceleași interese nu pot formula apel incident una împotriva celeilalte (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 613-614), altfel spus, intimatul C care a avut calitatea de pârât în primă instanță nu poate formula apel incident împotriva celuilalt pârât.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 473 CPC teza I, în caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în scris apel împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces.

Prin urmare, dacă reclamantul a introdus o cerere în pretenții împotriva a doi pârâți (în speță, B și C), pretinzând că aceștia au săvârșit o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, iar prima instanță admite cererea față de pârâtul B și o respinge față de C, pârâtul B, care a căzut în pretenții și care susține că nu el a săvârșit fapta ilicită, ci celălalt pârât, sau că au săvârșit-o împreună, are interes să declare apel principal atât împotriva reclamantului, cât și a

pârâtului B. Nici reclamantul și nici pârâtul C nu au interes să declare apel principal și nici apelul incident reglementat de art. 472 CPC, fiind suficient să se apere împotriva apelantului B prin întâmpinare. Intimatul-reclamant A are însă interes să introducă apelul provocat prevăzut de art. 473 CPC împotriva intimatului-pârât C, pentru ca acesta din urmă să-i plătească suma pretinsă prin cererea de chemare în judecată, singur sau împreună cu apelantul-pârât B, în eventualitatea admiterii apelului principal (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 615).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită prin raportare la explicațiile de la varianta de răspuns de la litera B.

Răspuns: B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

262. În ceea ce privește calea de atac a apelului:

A. aceasta are caracter devolutiv chiar și atunci când se solicită anularea hotărârii de primă instanță și respingerea cererii de chemare în judecată ca urmare a invocării unei excepții peremptorii;

B. în apel va putea fi invocată compensația legală;

C. apelantului nu i se poate crea, în niciun caz, în propria cale de atac, o situație mai rea decât cea din hotărârea atacată.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, potrivit art. 476 alin. (1) CPC, apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, efectul devolutiv al apelului constând în posibilitatea pe care o au părțile de a supune judecării în apel litigiul dintre ele în ansamblul său, cu toate problemele de fapt și de drept ce au fost ridicate în primă instanță. Cu toate acestea, în mod excepțional, apelul poate să nu aibă efect devolutiv, deci să nu se solicite judecata în fond sau rejudecarea, și anume atunci când, prin cererea de exercitare a căii de atac, se solicită anularea hotărârii de primă instanță și respingerea ori anularea cererii de chemare în judecată ca urmare a invocării unei excepții (de exemplu, prin cererea de apel se invocă prescripția dreptului de a obține condamnarea pârâtului, autoritatea de lucru judecat, lipsa plângerii

prealabile într-un litigiu de contencios administrativ, inadmisibilitatea cererii în constatare etc.) sau trimiterea dosarului la instanța competentă, conform art. 476 alin. (3) CPC (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 693-694).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în apel putând fi invocată compensația legală, conform art. 478 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece principiul *non reformatio in peius* nu este de ordine publică, apelantul având posibilitatea de a renunța la aplicarea lui, însă, așa cum rezultă din dispozițiile art. 481 CPC, consimțământul privind renunțarea la aplicarea principiului *non reformatio in peius* trebuie să fie expres și neechivoc. De asemenea, conform art. 481 teza finală CPC, situația părții se poate agrava în propria cale de atac și în cazurile anume prevăzute de lege. Constituie un astfel de caz prevederile art. 432 teza a II-a CPC potrivit cărora, ca efect al admiterii excepției autorității de lucru judecat, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată (G. BOROI, M. STANCU, 2017, p. 714).

Răspuns: B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

263. Împotriva sentinței civile nr. X/2017 a Tribunalului Brașov, reclamanta a formulat apel, nemulțumită fiind că acțiunea în revendicare, evaluată la 500.000 lei, i-a fost admisă doar în parte. La primul termen de judecată, Curtea de apel Brașov a invocat din oficiu excepția tardivității formulării apelului; în concret s-a reținut că sentința a fost comunicată în data de joi, 27.04.2017, iar apelul a fost înregistrat la data de marți, 27.06.2017, cu depășirea evidentă a termenului de 30 de zile prevăzut de lege. În acest context, apelanta a făcut dovada că în 27.04.2017 sentința a fost comunicată pe o stradă cu nume identic din municipiul Brașov, nu din municipiul Săcele unde își are sediul. De asemenea, apelanta învederează că și pe durata procesului, în primă instanță, a fost citată legal la adresa din Săcele. Apoi, în data de joi, 22.06.2017, la cererea reclamantei, i s-a comunicat acesteia, sub semnătură, copie după sentință, la arhiva instanței. În aceste condiții:

A. apelanta va solicita repunerea în termenul de apel, având în vedere că întârzierea s-a datorat unor motive temeinic justificate;

B. prin raportare la data comunicării efective, apelul a fost declarat în termen, nefiind necesară repunerea în termen;

C. în mod greșit s-a exercitat calea de atac a apelului, sentința fiind susceptibilă de recurs față de valoarea obiectului cererii.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită deoarece, nu instituția repunerii în termen este incidentă, nefiind în prezența unei comunicări legale a hotărârii judecătorești, aceasta fiind comunicată la o altă adresă decât cea indicată de către reclamantă. Pentru a se justifica repunerea în termen este necesar ca hotărârea să fie comunicată în mod legal, iar partea, din motive temeinic justificate, să nu fi putut exercita în termen calea de atac, conform art. 186 CPC. Prin urmare, pentru reclamantă termenul de apel a început să curgă la momentul la care i s-a comunicat, sub semnătură, copie după sentință, respectiv 22.06.2017. Astfel, conform art. 184 alin. (2) CPC (care reglementează unul dintre cazurile de echipolență), se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicațiile de la varianta de răspuns de la litera A și având în vedere că cele 30 de zile pentru declararea căii de atac a apelului încep să curgă de la data de 22.06.2017, apelul înregistrat pe rolul instanței la 27.06.2017, fiind formulat în termen.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, apelul fiind calea de atac prevăzută de lege pentru hotărârea atacată, conform dispozițiilor art. 483 alin. (2) CPC, conform căruia nu sunt supuse recursului (deci, sunt supuse doar apelului), hotărârile pronunțate în cererile evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv [a se vedea art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă].

Apreciem util de menționat faptul că, prin Decizia nr. 369/2017 (M. Of. nr. 582 din 20 iulie 2017), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, este neconstituțională.

Curtea a reținut încălcarea principiului egalității în drepturi, rezultată din faptul că alegerea criteriului valoric, chiar dacă vizează în mod direct și nemijlocit cererea, și nu o persoană sau un grup de persoane, se repercutează asupra situației persoanei. Prin urmare, în condițiile acceptării acestui prag valoric, cetățenii nu mai sunt egali în exercitarea dreptului lor de acces la calea extraordinară de atac, parte componentă a dreptului la un proces echitabil, încălcându-se, astfel, art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție. Dispozițiile legale criticate introduc o dublă măsură în privința evaluării legalității hotărârilor judecătorești, legiuitorul acceptând tacit că instanța supremă își exercită rolul de unificare a jurisprudenței numai în anumite situații, atunci când cererile evaluabile în bani au o anumită valoare, ceea ce este contrar art. 126 alin. (3) din Constituție.

Răspuns: B

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

Secțiunea a 2-a. Recursul

264. În cazul căii de atac a recursului, spre deosebire de calea de atac a apelului:

- A. în toate cazurile, recursul suspendă de drept executarea hotărârii atacate;
- B. recursul poate fi exercitat numai pentru motive de nelegalitate;
- C. în instanța de recurs nu se pot produce noi probe, cu excepția înscrisurilor noi.

EXPLICAȚII

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, spre deosebire de apel, care este cale de atac suspensivă de executare, ca regulă, recursul este nesuspensiv, și nu cum se menționează eronat în varianta de răspuns, că, în toate cazurile recursul suspendă de drept executarea hotărârii atacate. Recursul poate suspenda hotărârea atacată, prin excepție, în condițiile art. 484 alin. (1) CPC, conform căruia, recursul suspendă de drept executarea hotărârii în cauzele privitoare la desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege.